

have hørt af den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen), og som jeg ogsaa troer blev tiltraadt af den ærede Ordfører, har jeg ligesaa lidt kunnet ane, navnlig naar jeg henfaae til Slutningen af dette Affnit. Jeg maa imidlertid udtale som min Overbeviisning, at hvis den Mening, som de ærede Herrer have lagt ind i dette Affnit, virkelig skal ligge deri, have de været overmaade uheldige i at vælge Udtryk til at betegne deres Anstuelse, og jeg maa da meget ønske, at man forener sig om Udtryk, der ere mere egnede til at betegne de Tanker, som have været ledende for de ærede Medlemmer. Med Hensyn til det fjerde Affnit gjorde den ærede Ordfører gjældende, at der egentlig ikke var nogen Uoverensstemmelse tilstede mellem hans og min Anstuelse, idet det ogsaa har været hans Mening dermed, at Folket ogsaa var rede til at bære Offre for at bevare Kronens Ret. Det ærede Medlem meente, at dette i 4de Affnit kun var udtalt lidt svagere, men at der deri var udtalt den samme Tanke som den, der fremtraadte i det 5te Affnit. Min Anke gik imidlertid ud paa, at noget Saadant slet ikke er udtalt i 4de Affnit, medens en Beredvillighed hos Folket til at bære Offre derimod er stærkt betonet i det 5te Affnit. Der kan altsaa ikke tales om en Gradforskjel, men der maa ske en Forandring i det 4de Affnit, hvis den ærede Ordførers Tanke skal udtales deri. — Det ærede Medlem fra Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille) tog idag sin Tilflugt til Bibelen for at finde en Bignelse, der passende kunde betegne min Optraeden. Han foreskillede sig selv at være Kristus og mig at være Fari-sæveren og de Skrifstloge. Vi lagde nu en Plan — jeg maa her tale om mig selv i Fleertallet, da det er mig, der er de Skrifstloge — til at besnære det ærede Medlem ved et underfundigt Spørgsmaal, og dette tilbageviste det ærede Medlem ved at benytte de Udtryk af Bibelen, som vi Alle kjende, men jeg indseer ikke, hvorledes dette skal kunne faae Anvendelse paa, hvad jeg har sagt. Jeg fremførte, at der for Tiden foreligger to Hovedspørgsmaal, hvorom der strides; det forekommer mig at være klart, at disse to Hovedspørgsmaal ere tilstede, og jeg indseer ikke,

hvilken Underfundighed der kunde være hos mig ved at fremstille denne Sags Tilstand, som den aabenbart er. Jeg paaviste dernæst, at det Spørgsmaal kunde opstaae, hvilket af disse to Punkter der var det første; jeg meente, at der kunde indtræffe Tilfælde, hvor Spørgsmaalet kunde være „Enten—Eller“, men derpaa vilde det ærede Medlem ikke høre; han meente, at vi maatte opstille vor Forbring saaledes, som jeg troer i Røst at kunne betegne ved: „Baade—Og“. Ja, naar det var muligt, at vi kunde gennemføre alle vore Forbring; saa gaaer jeg med Fornøielse med det ærede Medlem, saa skal jeg med ham gjentage „Baade—Og“, og, om det skal være, spøe endnu et „Og“ til, men dersom det ikke kan skee, saa er det Tilfælde, jeg tænkte mig, tilstede, og saa er Spørgsmaalet, om det er Ret, at vi under Overveieelsen vise det aldeles bort fra os; jeg troer det ikke. Jeg antager imidlertid, at denne Sag vil gaae til et Udvalg, og at der ved Sagens 2den Behandling vil blive Anledning til nøiere at drøfte Enkelthederne, men jeg nægter ikke, at jeg er tilbøielig til at slutte mig til den Betragtning, hvormed den ærede sidste Taler indlebede sit Foredrag, nemlig at man bør begrænse Adressen til de to Punkter, han betegnede. Gaae vi videre, vil Et af To indtræde: enten kommer Adressen til at indeholde Noget, som ikke alle Medlemmerne kunne tiltræde, eller ogsaa kommer man til at gaae en Vej, som jeg anseer for meget uheldig, nemlig at oplede tvivlsomme og uklare Udtryk, hvori ethvert Medlem ved en meer eller mindre kunstig Fortolkning bringer den Anstuelse ind, som han ønsker skal være tilstede. En saadan Adresse betyder dog i Virkeligheden Intet. Et æret Medlem har allerede idag antydet, at naar et vist Udtryk i 5te Affnit andredes paa en vis Maade, vilde han kunde forene det med sin Overbeviisning, og han angav aabent og klart, hvorledes han vilde fortolke det, idet han yttrede, at Andre vilde fortolke det anderledes. Den ærede Ordfører tilkjendegav derpaa, saavidt jeg forstod ham, under Hensyn hertil, at han ikke vilde have Noget imod denne Forbring; men hvad betydde saadanne Udtryk, om hvilke man forud siger hinanden, at man er uenig? Endnuindre